nik poole rutemine, ootab tüni aega, aga mehi ei tule. Wimaks läheb ta wastama, mis mees teeja leiab mahe nii jugufes kimbatuses. Tas ei mõtlegiärs tulenu peale. Selle üle kaskas naene naerma. See oli nende esimine tööja kui nadärs pole tulnud jüs teewad nöd seda töö ühte puhku edasi.

4.

Kord nuetis talumemm putru. Puder haskas warsti walmissaama, ning memm tahtis enne oma kõhu täis süüa, enne kui perele anda. Ta tõstis pudru kausi ja pani nõõki riiuli peale. Nüüd algas jöömine. Ta katses putru kaste piimata süüa, aga sedawiisi ei maitsnud kuigi hea. Waja piima sisse kasta, aga piima kaus on aitas. Ta wõtab nõigest pudru lusikasse, joorseb sellega aita, kastab piima sisse ja paneb nahka. Nii tegi ta iga suutäiega, ning lootis sel kom-

bel warsti kõhu täis saawat. Seda nägi naabri perenaene. Ta pani seda wägaimeru. Aga et tüne oma joonsmist aida ja nõõgi wahel ei lõpetanud, küsis wimaks naabri perenaene: „miks pärast ja nõnda joorsed?" Wastus oli nii: „Taktsin ise enne kõhu täis süüa, enne kui perele annan, sellepärast pean kõrmeste jöömа, teiste jöök läheb ka jõutedaks." Naabri perenaene küsib: „Kas joorstes kõht täis saab?" Pudrusööja wastab: „Ei katsusin ilma kastepiimata putru süüa, ei maitsenud kuigi hea, aga et nuul piim aitas, siis wäin ma ka piimasse kasta." „Sa wõidu piima kõõki pudru juure tuua, aga miks pärast jüs nõnda joorsta!" ütleb naabri perenaene. Pudrusööja katsuselle jõuele teha ning imestades pidi ta ütlema: „Oh ja ime, küllon hea istu ja kasta!"

5.

Kord wõttis nurat nõuniks kuntilma,